

още отъ прѣвъ пжтъ се показахме неточни въ изпълнението своитѣ обѣщания! Азъ писахъ въ Галацъ, и питама Рафаила приемалъ ли е той билети или не, и ако е приемалъ, завършилъ ли е нѣкоя работа; но нѣмамъ още отговоръ. Изъ България така сжщо нѣмамъ никакво извѣстие. Тамъ трѣбва да сж пияни или заспали. Днесъ имъ пиша пакъ — дано ги събудя. На Панайота (войводата) още не съмъ писалъ нищо, защото се боя да го не излъжа нѣкакъ си невинно. Отъ всичкитѣ Ч. Р. К. само Слатина се показва малко по-дѣятелна. Колкото за Гюргево, сега чакаме да видимъ какво яйце ще снесатъ. Слѣдъ малко врѣме ще да ти пиша пакъ. — Питашъ ме рѣшилъ ли съмъ се да взема изданието на в. Независимостъ — или се боя. Какво да ти пиша? Азъ се, байновата, боя, защото е неприятно нѣщо да спи човѣкъ по воденицитѣ и да мисли, че това прави за отечеството си. А азъ съмъ изпитвалъ тая неприятность едно врѣме, когато се бѣхъ положилъ на обѣщанията на знаменитиятъ патриотъ (който сега ще да се потурчи) Войникова. Но ти ще да кажешъ, че въ такива случаи човѣкъ не трѣбва нищо да жалѣе. Добрѣ. Нека ме обвини нѣкой въ користолюбие и нека каже, че азъ не съмъ прѣзрѣлъ даже и това, съ което съмъ можалъ да бжда много по-полезенъ на отечеството си. Самоволната сиромашия уби и талантътъ ми, и животътъ ми, и родителитѣ ми. А каква полза азъ принесохъ на отечеството си? Никаква. Наистина, най-голѣмата добродѣтель въ свѣтътъ е любовта къмъ отечеството, но какво да правишъ, когато сж малцина оние хора, които да разбератъ, че тая добродѣтель, естествено, е основана на друга — на любовта къмъ ближния? У насъ е така: останешъ безъ парче хлѣбъ, то ти си слуга, а станешъ ли слуга, то ти си робъ и тебе се не дава да работишъ нищо човѣшко, нищо самостоятелно. Ти трѣбва даже нищо да не